Зростає грім Дніпрових струн,
Замурували хмари обрій…
Як ніч, нахмурився Перун, —
Його обурив сон недобрий,

Таке ввижалося йому:
Чужий, нахабний хтось приходив
І насміхався: "Затамуй,
коли ти бог, Дніпрові води…"

І котить гнів стара душа,
Кремінно витесана з дуба:
У хмарах — темрява й пожар,
У хмарах — рокоти і труби.

Реве та стогне Дніпр у млі,
Земля здригається, як в трясцях…
І шепчуть злякано в селі:
"О, він ніколи їм не дасться…"

Прага, 1924